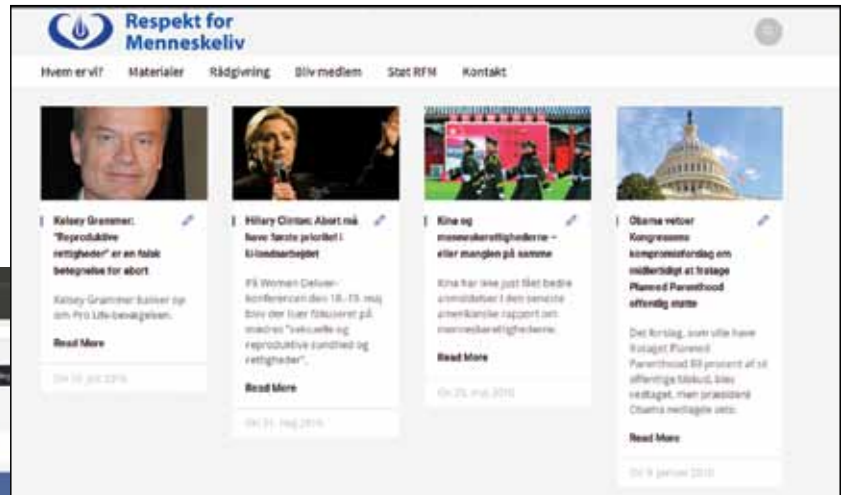

RFM har fået ny hjemmeside læs mere side 5

Chris Smith: At forsvare livet har aldrig været mere udfordrende, vanskeligere eller mere nødvendigt side 10

Jérôme Lejeune

Landsbevægelsen Respekt for Menneskeliv (RFM) er en uafhængig dansk græsrodsbevægelse, som arbejder på grundlag af Lejeune-erklæringen.

Den franske genetiker Jérôme Lejeune (1926–1994) var en af det 20. århundredes betydeligste biologiske forskere og modtog i 1962 Kennedyprisen. Han var professor i fundamental genetik ved René Descartes Universitetet i Paris og medlem af Det pavelige Videnskabernes Akademi. I slutningen af 1950'erne opdagede han det

ekstra kromosom (trisomi 21), som forårsager Downs syndrom. Han var dermed den første genetiker, der identificerede en arveligt bestemt sygdom.

Lejeune var gennem hele sin karriere en utrættelig og frygtløs fortaler for livets sag. Som kristen læge og forsker fastholdt han, at ethvert menneskeliv – fra befrugtningsøjeblikket til en naturlig død – har krav på ubetinget respekt og således aldrig må gøres til et middel eller til et forsøgsobjekt.

Lejeune-erklæringen

Fra befrugtningsøjeblikket, dvs. det tidligste øjeblik af biologisk eksistens,
er barnet et menneske, et selvstændigt individ,
genetisk forskelligt fra moderen, som giver det næring og beskyttelse.
Fra befrugtningsøjeblikket og resten af dets liv er det det samme levende menneske,
som vokser, udvikler sig, modnes og til slut dør.
Det er i besiddelse af egenskaber, som gør det forskelligt fra alle andre mennesker.
Det er unikt og derfor uerstætteligt.
Det er lægens opgave at tjene livet fra dets begyndelse til dets afslutning.
Den respekt for menneskelivet, som er grundlaget for lægens arbejde, kan således aldrig
gøres betinget af patientens alder eller tilstand i øvrigt.
Foreligger der vanskelige omstændigheder i forbindelse med en graviditet,
er det lægens pligt at gøre sit yderste for at hjælpe både mor og barn.
Det strider derfor direkte mod en læges opgave at afbryde et svangerskab
i den hensigt at ville afhjælpe sociale, økonomiske, psykologiske eller genetiske problemer.

RFM holder liv i debatten

Vi forsøger til stadighed at skabe opmærksomhed om alle områder, hvor respekten for menneskelivet er helt eller delvist undergravet. Derfor beskæftiger vi os ikke alene med abortproblematikken, men også med emner som aktiv dødshjælp, reproduktionsteknologi, genteknologi og befolkningspolitik.

RFM rådgiver

Vi har oprettet en gratis rådgivningstjeneste for gravide. Er du i tvivl, om du magter at gennemføre svangerskabet, eller har du problemer efter en abort – så ring til sekretariatet (5576 7652), hvis du vil have en personlig samtale, eller send os en mail: info@rfm.dk

RFM informerer

Foruden dette blad udsender RFM gratis informations- og undervisningsmaterialer, som du kan bestille på sekretariatet. Nogle af dem kan downloades fra vores hjemmeside www.rfm.dk Vi kommer gerne ud på skoler, i foreninger og menigheder med aktuelle debatoplæg og foredrag.

Landsbevægelsen Respekt for Menneskeliv
Lundby Hovedgade 104, 4750 Lundby
cvr.nr.: 29685487 • tlf.: 5576 7652 • E-mail: info@rfm.dk
Ved indbetaling af frivillige bidrag til RFM via netbank: FI-nummer (73) 85891774 –
eller: reg. nr. 9218 konto 2073074765

RFM nyt 37. årgang nr. 2

ISSN 0906-4605 (trykt udgave)
ISSN 2246-4034 (net-udgave)

Bladet udkommer tre gange årligt
og sendes gratis
til alle tilsluttede.
Årligt mindstebidrag 150 kr.
For familier 200 kr.

Redaktion

Torben Riis
ansvarshavende

Redaktion og
blad ekspedition
Lundby Hovedgade 104
4750 Lundby
tlf 5576 7652
info@rfm.dk

Anvendelse af artikler
fra bladet er tilladt
med kildeangivelse

Tryk:
CoolGray

Et på én gang besynderligt og skæbnesvangert valg

Amerikanerne går som bekendt til valg i november i år. Det er der ingen grund til at misunde dem, al den stund de indledende valgrunder har resulteret i, at begge partier opstiller en kandidat, som kun de færreste amerikanere finder troværdig endsige sympatisk. Nærmest et valg mellem pest og kolera.

Set med pro-life-bevægelsens øjne var der fra starten tale om et helt afgørende valg. Otte år med den mest abortvenlige præsident i USA's historie har været en prøvelse af de helt store. Nu så man frem til et systemskifte og håbede på en republikansk kandidat, der ville sætte respekten for menneskelivet øverst på dagsordenen. Vil Donald Trump i givet fald kunne indfri en sådan forventning?

Vi ved det strengt taget ikke. Han har ganske vist lovet at udnævne dommere til højesteret, som vil respektere den mest grundlæggende af alle menneskerettigheder, men én ting er som bekendt, hvad man lover i en valgkamp, noget andet hvad der efterfølgende bliver omsat i handling.

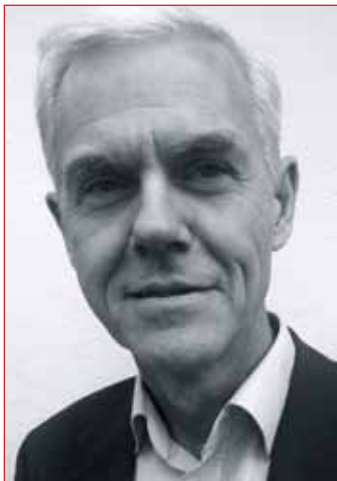
Hvor Donald Trump umiddelbart kan virke som et løsgående missil, er Hillary Clinton ganske anderledes forudsigelig. Ingen tvivl om, at hun vil gå i Obamas fodspor og af al magt søge at indfri sit løfte om at fremme abortsagen, indtil enhver form for retsbeskyttelse af det ufødte barn er fjernet fra amerikansk lovgivning. Hendes erklærede mål er fri abort fra undfangelsesøjeblikket til fødslen i samtlige stater, og det er hun gået til valg på med løftet pande.

Det ses tydeligt på billedet ovenfor, hvor hun poserer sammen med Planned Parenthoods øverste leder, Cecile Richards. Hillary Clinton har lovet at bakke 100 pct. op om Planned Parenthood – *uanset* resultatet af de undersøgelser, der i øjeblikket er undervejs i Kongressen af organisationens kriminelle aktiviteter.

Det siger noget om det politiske og moralske klima i USA, at man som kandidat til landets højeste embede frejdigt og tilsyneladende omkostningsfrit kan melde ud, at man har i sinde at bruge de magtbeføjelser, der følger med embedet, til gavn for personer, der i givet fald vil kunne idømmes op til 10 års fængsel.

Torben Riis

Velfærdssamfundet er truet

Lektor cand. scient et art. Niels Arbøl var hovedtaler på RFM's årsmøde den 2. april i Odense.

I sit foredrag belyste han fra forskellige synsvinkler spørgsmålet om, hvorfor kvinder i dagens Danmark venter med at få børn til de er over 30 - eller helt afstår fra at blive mødre.

Med forfatterens tilladelse bringer vi et afsnit fra det første kapitel af hans bog "Mor er den bedste i verden" (2015), hvor han ser nærmere på de samfundsmæssige konsekvenser af det lave fødselstal.

Hvis de europæiske fædre, der tog initiativet til Den Europæiske Union i 1950 og årene derefter, kunne se den udvikling, der siden har fundet sted, ville de med tilfredshed kunne konstatere, at det lykkedes Europa at rejse sig som et kontinent i fred og frihed, at vinde positionen som verdens stærkeste økonomi, at få skabt en i verden enestående social velfærdsmodel, og at det politisk lykkedes at tale med en selvstændig stemme i forhold til supermagterne. Men i dag siger lederen af den anerkendte tænketank *Centre for Economic Policy Research* (CEPR) professor Guillermo de la Dehesa: "Vi skabte EU for at sikre fred, skabe en politisk modvægt til USA og sikre en økonomi, der kan finansiere vores foretrukne samfundsmode – et velfærdssamfund, som er verdens mest inklusive og sammenhængende. Desværre er vi hurtigt på vej mod fiasko på de to sidste punkter."

Og den vigtigste årsag hertil er den enkle, at EU's kvinder ligesom de fleste af deres amerikanske medsøstre ikke får det antal børn, som skal holde samfundet oppe.

Grundlæggende kan der ikke være økonomisk vækst – og heller ikke bæredygtig økonomisk vækst – uden mennesker, som arbejder og skaber produktivitet.

Allerede flere år før gældskrisen satte ind, advarede de la Dehesa: "I løbet af de næste 20-30 år vil arbejdsstyrken ganske enkelt ikke være stor nok til at finansiere velfærdsmodellen."

Den økonomiske krise, som vi har gennemlevet i Europa, har sin rod på et langt dybere plan end størrelsen af den offentlige gæld. Mange økonomiske eksperter er blevet kaldt i TV for at forklare, hvad årsagerne var til denne krise. Men næppe nogen af dem har afsløret den dybest liggende årsag, fordi de netop kun er økonomer.

Den virkelige årsag er Europas aldrende befolkning og den lave fødselsrate, hvilket demografer også har advaret mod i årtier. Det er ingen tilfældighed, at Grækenland, Italien og Spanien alle har en meget lav fødselsrate – den ligger mellem 1,3 og 1,4 – og samtidig kæmper med

store problemer med gæld og kreditgivning fra EU og Den Internationale Valutafond. Hovedproblemet er, at den massive offentlige gæld, som disse lande har optaget, er sket ud fra en forventet potentiel købekraft og skattebetaling fra fremtidige generationer. Men disse børn bliver bare ikke længere født.

Gældskrisen har ramt virksomheder, familier og enkeltpersoner i store dele af Vesten og resten af verden. Den har ført til en vidtgående recession og økonomisk afmatning. Dette har igen afstedkommet et fald i beskæftigelsen, især i de lande, der ikke har haft styr på de offentlige udgifter. Og i en situation med øget ledighed kan det være vanskeligt at finde forståelse for, at der på den lange bane er brug for mere arbejdskraft. Men det er faktisk, hvad der er.

Den forhåndenværende krise er kun en forsmag på, hvad de vestlige lande vil komme til at erfare i fremtiden, og som flere af dem allerede står over for. Og det er en krise, som ikke kun skyldes grådige banker og letsindige regeringer, men en for lav fødselsrate.

For Danmarks vedkommende viser prognoserne, at arbejdsstyrken frem til 2040 vil falde med 340.000 personer, mens antallet af pensionister inden for samme tidsrum vil stige med 480.000. Det kræver ikke megen fantasi at forestille sig problemet med at skaffe en tilstrækkelig arbejdsstyrke i fremtiden, samtidig med at der bliver stadig flere ikke-erhvervsaktive ældre, der ikke har tænkt sig at stille mindre krav til service om omsorg end den, som de ældre får i dag. Hvem skal dække omkostningerne?

Tyskland har gennem årtier haft en

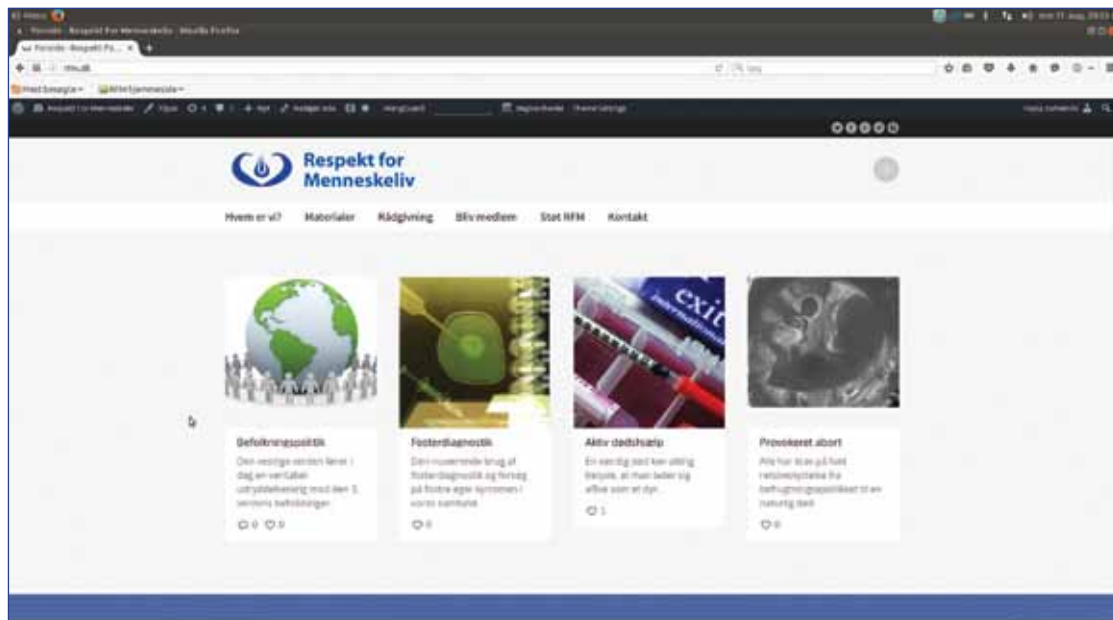
svag fødselsrate på omkring 1,4. Med det lave tal er den dag ikke fjern, hvor der findes flere gamle end unge i den tyske befolkning.

Aldrig tidligere i landets historie har den demografiske aldersfordeling forskubbet sig i den grad, at den er begyndt at ligne en omvendt befolkningspyramide. Det er beregnet, at allerede i år 2035 vil Tyskland være det ældste land i verden, en grå revolution vil forvandle republikken til en slags *Jurassic Parc*, hvor der vil være lige så mange pensionister som erhvervsaktive.

Selv ikke under middelalderens pest eller efter verdenskrigene var det sådan. Ses der bort fra indvandringen, går Tyskland tilbage i indbyggertal med 200.000 hvert år, svarende til en by som Lübeck eller Kassel. Allerede i dag er der mange gader i byerne, hvor der ikke mere høres børnelatter. Snart vil der ikke være fire små børn der kommer forbi en gammel mand på en bænk, men ét barn der kommer forbi fire gamle mænd på bænken.

Det er en syg, unaturlig situation. Både i biologisk, sociologisk og økonomisk forstand.

Velkommen til RFM's nye hjemmeside

Vi har længe i bestyrelsen talt om, at hjemmesiden kunne trænge til at få et mere indbydende og nutidigt udseende.

Det har den fået nu. Vi havde også et ønske om, at den skulle præsentere de emner, vi især beskæftiger os med

– abort, aktiv dødsbistand, befolkningspolitik og diverse reproduktionsteknologier – på en mere synlig og direkte måde.

Det synes vi også er lykkedes. Men døm selv, når du klikker dig ind på siden: www.rfm.dk

Vi vil meget gerne høre fra dig, hvad du synes om siden. Er der noget, du savner? Eller er der noget på siden, du synes kunne være mere brugervenligt? Så send os en kommentar på info@rfm.dk

Med venlig hilsen
Bestyrelsen

Terry Schiavo – 11 år senere

Torsdag den 31. marts 2005 døde Terry Schiavo på det hospital i staten Florida, hvor hun havde tilbragt de sidste 15 år af sit liv i en slags koma. Hun døde ikke en naturlig død. Hun døde, fordi lægerne havde fjernet den sonde, der forsynede hende med væske og næring.

Sagen om Terri Schiavos skæbne fyldte ikke blot amerikanske medier det meste af marts måned, men gav genlyd over det meste af verden. Videooptagelserne af Terri og hendes mor, som blev vist på amerikanske TV-stationer og hjemmesider gjorde debatten om aktiv dødshjælp konkret og nærværende for millioner af mennesker og tvang dem til at tage stilling til spørgsmål som: Hvem bestemmer over liv og død? Er et liv i en hospitalseng et værdigt liv?

I USA nåede sagen op på højeste

politiske niveau, da et stort flertal i Kongressen den 21. marts med fuld opbakning fra præsident George Bush vedtog en lov, der gjorde det muligt for Terri Schiavos forældre at få sagen om deres datters ret til livet prøvet forfra ved en forbundsdomstol. Men alltsammen forgæves. Det sidste håb brast, da Højesteret nægtede at genoptage sagen.

Det skete skærtorsdag. Symbolikken heri gik ikke upåagtet hen. Dødsdommen var afsagt, sonden blev ikke sat på plads igen, og Terri Schiavo fik aldrig chancen for at vise, hvor langt hun kunne være nået med den rette terapi, således som hendes forældre havde ønsket det.

PROBLEMSTILLINGEN

Det hører med til historien, at Terri Schiavo ikke var en døende patient. Hun trak vejret ved egen hjælp.

Derfor var hendes død ikke resultatet af, hvad man med et lidt misvisende udtryk kalder "passiv dødshjælp", hvor man i tilfælde, hvor der ikke er håb om helbredelse, undlader livsforlængende behandling og lader patienten dø en naturlig død.

Nej, Terri Schiavos død skyldtes som nævnt, at man nægtede hende mad og vand. Mad og vand er elementære livsfornødenheder, ikke lægelig behandling. At lade et menneske dø af sult og tørst er derfor ikke det samme som at ophøre med en udsigtsløs behandling. Eller som det blev sagt i debatten: Selv den værste forbyrder ville man ikke nægte et glas vand.

Det samme synspunkt indtog de fleste danske politikere – de radikale undtaget – samt en række fremtrædende europæiske politikere og repræsentanter for sundhedsvæsenet

Vi var udmattede, havde kørt hele dagen, vi var stivfrosne – og så hørte vi fuglene synge. *Hvad i alverden sker der? Hvorfor synger fuglene midt om natten i denne bidende kulde?*

– ikke mindst i Tyskland. De amerikanske Pro Life-organisationer førte til det sidste en utrættelig kamp for at redde Terri Schiavos liv.

En af deltagerne i de mange aktioner og demonstrationer, Kelsey Bohlander, beskrev i en artikel tidligere på året sine oplevelser de sidste dage inden Højesterets afgørelse.

Efter først at have deltaget i demonstrationer i Florida, hvor hun og hendes gruppe bad foran det hospital, hvor Terri Schiavo var indlagt, og foran forbundsdomstolen i Atlanta, vendte de tilbage til Washington. Her ventede der dem en overraskelse:

»Da vi ankom til Washington DC omkring midnat, kom vi forbi en stor lysavis fra Washington Post, hvor der stod: *Schiavo-sagen tages op i Højesteret i morgen*. Vi tog en dyb indånding og besluttede, at det skulle være en søvnløs nat. Vi var enige om at stille op foran Højesterets bygning for at give alt, hvad vi havde i os.

Nogle uger før havde Lou Angle fra Bound4LIFE fortalt om en samtale, en eller anden havde haft med højesteretsdommer Antonin Scalia om abort

og aktiv dødshjælp. Scalia var klart pro-life, men stillede det skarpe og præcise spørgsmål: "Hvor er de moralske røster, der skulle forsvare livet?"

Hans ord blev omsat til vores bønner. Vi besluttede at gøre alt hvad vi kunne for at blive hørt af dommerne.

Vejret i Washington DC i marts måned er uforudsigeligt og kan føles bidende koldt, især hvis man tilbringer natten udendørs. Vores trætte gruppe tog opstilling foran Højesteret hele natten, nogle indhyllet i soveposer. Vi havde rødt tape over munden med påskriften LIFE som et tegn på solidaritet med dem, der ikke er i stand til at tale deres egen sag.

Jeg husker tydeligt, da klokken var blevet 2. Vi var udmattede, havde kørt hele dagen, vi var stivfrosne – og så hørte vi fuglene synge. *Hvad i alverden sker der. Hvorfor synger fuglene midt om natten i denne bidende kulde?* Af en eller anden grund kom jeg i tanker om Jesu ord i Lukas 19,40: "Jeg siger jer: Hvis de tier, vil stenene råbe."

Jeg rev LIFE-tapen væk fra munden. *Vi står ikke her for at tie*. Da fuglene blev ved med at kvindre, råbte jeg:

"Dommer Scalia, her er dine moralske røster!" De andre fulgte mit eksempel. Tapen kom af, og vi begyndte at bede så højt vi kunne. Normalt bad vi ellers i tavshed, men denne situation krævede noget mere.

Om morgenen dukkede flere hundrede journalister op. Samme dag tabte Terri Schiavos familie deres appelsag.

Men der skete også noget andet. I månederne forinden var der ingen, der havde taget synderlig notits af vores LIFE-tape, men efterfølgende blev den et symbol, som blev kendt i hele landet. I Time Magazines nytårsudgave, hvor man bragte en billedkavalkade om årets begivenheder, var der et billede af os i stille bøn med vores LIFE-tape for munden. Det var da, det begyndte at gå op for medierne, at *disse mennesker er kommet for at blive*.

I dag, næsten 12 år senere, står Bound4LIFE stadig i bøn foran Højesteret og kæmper for livet.«

Kelsey Bohlander er forfatter og mor til ti børn, heriblandt seks adopterede. Hun driver sammen med sin mand et adoptionsbureau i nærheden af Kansas City.

Følg pengene ...

Hvordan kan det være, at FN-organer og en stribe private internationale organisationer – mod al sund fornuft og sagkundskab – stædigt holder fast i dommedagsmyten om en befolkningseksplosion, som for vores overlevelses skyld må bekæmpes ved at gøre fri abort tilgængelig for alverdens kvinder?

Og hvordan kan det være, at tidligere idealistiske humanitære organisationer som Red Barnet og Amnesty International har givet efter for abortlobbyens propaganda og gjort "reproduktiv sundhed" til en del af deres program?

Ja, hvordan kan det gå til, når selv en toneangivende, internationalt anerkendt avis som *New York Times* i det forgangne år kastede håndklædet i ringen og blankt indrømmede, at de havde taget fejl. Sultkatastrofen – og hvad man nu ellers har truet os med – var bevisligt ikke blevet til noget.

En del af svaret kunne meget vel være: Følg pengene!

Ved pengene skal først og fremmest forstås den pengestrøm, som både regeringer og overstatslige institutioner lader tilflyde de såkaldte familieplanlægningsorganisationer, som påtager sig at udføre – undskyld udtrykket – det beskidte arbejde.

PRIVATE DONORER

Hertil kommer de bidrag, som private rigmænd bidrager med. Den slags folk er der en del af i USA, og de læser øjensynligt ikke *New York Times*.

Hvor store beløb det drejer sig om, er det faktisk muligt at få indblik i, hvis man ved, hvor man skal søge. Det ved *National Right to Life Committee's* undervisnings- og forskningsleder, Randall O'Bannon, som for nylig skrev

en artikel i *NRL News*, hvor han blandt andet sætter fokus på bidragene fra de to milliardærer Warren Buffett og George Soros.

Når det drejer sig om støtte til Planned Parenthood både i USA og i de oversøiske filialer er Buffett den ubestridte topscorer. Lidt over 70 mio. dollars (omkring en halv milliard danske kroner) blev det til i 2014, og det var endda en del mindre end i 2013.

Hertil kom knap 28 mio. dollars til abortudbyderen Marie Stopes International, 26,6 mio. til IPAS, et firma, der sælger manuelt abortudstyr til den 3. verden, 45,4 mio. til endnu en abortudbyder (*Population Services International*) samt en stribe bidrag i størrelsesordenen 1-3 mio. til diverse grupper, der agiterer for fri abort.

Selv om George Soros ikke har givet tilsvarende beløb til Planned Parenthood, spiller han alligevel en central rolle i den internationale abortlobby. Soros, som ifølge Forbes Magazine er god for omkring 25 milliarder dollars, har via sin organisation *Open Society Institute* støttet producenterne af abortpilleren RU486 med et millionbeløb og endvidere forpligtet sig til at støtte sin gode veninde Hillary Clinton og flere af hendes partifæller med over 25 mio. dollars.

ET LÆKKET DOKUMENT

Men Soros ambitioner går langt videre. Et fortroligt dokument, som for nylig blev lagt ud på internettet af hacker-gruppen DCLeaks.com, har givet et mildt sagt interessant indblik i Soros' planer om at gøre det af med enhver form for restriktiv abortlovgivning i hele verden.

Dokumentet er intet mindre end *Open Society Institute's* strategiplan for 2016-2019. Denne plan går kort

Milliardærerne Warren Buffett (øverst) og Georges Soros pumper formuer i abortindustrien

fortalt ud på i første omgang at slå til i Irland, som er en af abortmodstandens vigtigste bastioner. På den måde vil man fremkalde en slags dominoeffekt, som efterfølgende vil sætte andre lande under et stadigt stigende pres for at følge Irlands eksempel.

Konkret skal det ske ved, at lokale abortgrupper – herunder den irske afdeling af Amnesty International – får de nødvendige millioner til at iværksætte en storstilet kampagne for at få ophævet den 8. tillægslov til den irske forfatning fra 1983 – den bestemmelse, som beskytter både moderens og hendes ufødte barns ret til livet.

Det udtrykkes i strategiplanen på denne måde:

"En sejr i Irland, som har en af de mest restriktive abortlove i verden, vil kunne påvirke andre stærkt katolske

lande i Europa som f.eks. Polen og levere et ønskeligt bevis på, at forandring er mulig, selv i særdeles konservative områder.”

KONKLUSION

Abort er i dag en vare – ikke mindst en eksportvare, som udbydes af internationale firmaer med hovedsæder i den vestlige verden – først og fremmest USA.

Derfor er det, de foretager sig – set fra deres eget kortsigtede synspunkt – langt fra fornuftsstridigt. For dem – som for alle andre virksomheder – drejer det sig i sidste instans om at tjene penge og skabe og bevare jobs. Anden motivation behøver de ikke. Hvad angår de overstatslige orga-

nisationer som f.eks. FN-organerne UNFPA, WHO og Unicef, er logikken i princippet den samme. Her vil hærskarerne af beskæftigede i vellønnede jobs til enhver tid sige og gøre hvad som helst for at overbevise omverdenen og især de bevilgende myndigheder om, at verden vil synke ned i fattigdom og elendighed, hvis ikke de til stadighed forsyner kvinder med prævention og abort – med eller mod deres vilje.

Alternativet er for alle i abortindustrien den lidet attraktive udsigt til en plads i arbejdsløsheds køen.

Afsløringerne fra DCLeaks dokumenterer, at den politiske del af øvelsen for en stor del finansieres af nogle re-

lativt få ekstremt rige personer, som lider af den vrangforestilling, at de investerer i fremtiden ved at forhindre kvinder i at sætte børn i verden.

Blandt de mere prominente medlemmer af den amerikanske abortlobby kan nævnes Bill Gates, David Rockefeller Jr., Michael Bloomberg, Ted Turner, Chuck Feeney og Oprah Winfrey.

Hertil kommer private virksomheder, der støtter eller selv er en del af abortindustrien: Google, Microsoft, the Ford Foundation, Pfizer, JP Morgan og Goldman Sachs – og mon ikke der hen ad vejen vil vise sig at være flere, som i øjeblikket holder sig under radaren?

Piger frasorteres nu som før i stort tal af indiske forældre

En ny undersøgelse publiceret i det britiske tidsskrift *Medico-Legal Journal* viser, at kønsselektive aborter (fravalg af piger) fortsat er et stort problem i Indien – selv i hovedstaden New Delhi, som ikke just er præget af fattigdom.

Forskerne undersøgte obduktionserklæringerne for 238 døde spædbørn, som var blevet fundet forskellige steder i New Delhis velhaverkvarterer i perioden 1996-2012. En tredjedel af børnene var dødfødte, en tredjedel var levende efter en fuldt gennemført graviditet, og den sidste tredjedel var for tidligt født.

I gruppen af levendefødte var den formodede dødsårsag drab i 54 af

tilfældene (77 pct.) 45 af disse børn var blevet slået i hovedet med et stumt instrument, 8 var blevet kvalt, og et enkelt barn havde fået halsen skåret op.

I de resterende tilfælde var børnene døde af forskellige sygdomme såsom lungebetændelse, medfødte lidelser eller nedkøling. Mange af børnene var blevet fundet i affaldscontainere, kloakker og i vejkanter.

Der var et klart overtal af pigefostre, som var 20 uger eller derover – svarende til det tidspunkt i graviditeten, hvor forældre normalt kan få konstateret barnets køn, og hvor der endnu er fri abort i landet.

En af forfatterne til undersøgelsen, dr. C. Behera, oplyser på nyhedsportalen *DNA India*, at der indtil nu ikke har været forsket meget i tilfælde som disse. ”Men,” tilføjer han, ”jeg er overbevist om, at de 238 fostre og nyfødte, som denne undersøgelse omfatter, kun er toppen af isbjerget.”

Kønsselektive aborter er ikke blot et problem i de asiatiske lande, men også i Australien, hvor emigranter fra Indien og Kina bringer deres adfærdsmønster i så henseende med sig. Det dokumenteres i en undersøgelse fra 2015. I de indiske familier fødes der således 108,2 drenge for hver 100 piger – i de kinesiske familier 109,5 drenge for hver 100 piger.

Chris Smith - foto: Wikimedia

Chris Smith: At forsvare livet har aldrig været mere ud- fordrende, vanskeligere eller mere nød- vendigt

Den amerikanske politiker Chris Smith bliver så godt som aldrig citeret i danske medier. Han er ellers – ud over at være medlem af Repræsentanternes Hus – formand for det udvalg i Kongressen, der fører tilsyn med USA's håndtering af spørgsmål vedrørende global sundhed og menneskerettigheder. Men han er også 100 pct. pro-life, så der har vi nok en stor del af forklaringen på den larmende tavshed omkring hans person på disse breddegrader.

Så meget desto mere skal det være os en glæde at citere ham i disse spalter – nærmere bestemt fra en tale, han holdt i slutningen af juni på et årsmøde afholdt af den største pro-life-organisation i USA, *National Right to Life*.

Indledningsvis mindedes han de vanskeligheder, man i midten af 1970'erne måtte overvinde for at få vedtaget den såkaldte *Hyde Amendment* – et lovtillæg, som blokerer for offentlige bevillinger til abort.

Lovtillægget, som har navn efter det republikanske kongresmedlem, som stod fadder til det, Henry Hyde fra staten Illinois, var den første spektakulære sejr for den amerikanske pro-life-bevægelse.

I 1993 forsøgte den daværende præsident Bill Clinton med en parlamentarisk manøvre at få det udraderet af al amerikansk lovgivning. Men det lykkedes Henry Hyde, som også kunne sit politiske håndværk, at gennemtvinge en afstemning i begge kamre med det resultat, at hans lovtillæg blev bevaret.

Nu efter 40 år, advarer Chris Smith, er ikke blot *the Hyde Amendment*, men også al pro-life lovgivning i farezonen igen:

»Hillary Clinton, som stræber efter at blive en abortpræsident ligesom sin mand og Mr. Obama, har højtideligt lovet at ville decimere *the Hyde Amendment* og en hvilken som helst pro-life-lovgivning. Ligesom Mr. Obama er hun modstander af det

lovforslag, der vil kunne spare ufødte børn for unødige smerter i forbindelse med et abortindgreb, modstander af forbudet mod kønsselektering ved hjælp af abort og af det lovforslag, som kunne beskytte fostre, der er i live efter en sen abort. Hun har lovet at nyfortolke *the Helms Amendment* med henblik på massivt at kunne finansiere aborter i forbindelse med vores bistandsprojekter, og hun har i sinde at blokere for udnævnelser af dommere på alle niveauer, der ikke går ind for abort.

Og det på trods af, at der i dag er flere amerikanere end nogensinde, der går ind for at respektere livets hellighed, og som er modstandere af, at aborter finansieres over skattebilletten.

Hillary Clinton er så ekstremistisk, at hun – da hun i et interview med MSNBC's Chuck Todd blev spurgt, hvornår et ufødt barn har forfatningssikrede rettigheder – prompte svarede: "Ufødte personer har ingen forfatningssikrede rettigheder..."

Selv Mrs. Clinton er altså klar over, at ufødte børn er personer.

RESPEKT FOR MARGARET SANGER?

Da Hillary Clinton fik overrakt Margaret Sanger-prisen af Planned Parenthood i 2009, sagde hun, at hun nærrede "dyb respekt" for Margaret Sanger, den berygtede grundlægger af Planned Parenthood, hvis amerikanske afdeling ifølge sit eget udsagn alene er ansvarlig for over 7 millioner ufødte børns død.

"Dyb respekt" for Margaret Sanger, som i 1921 sagde: "Eugenik [arvehygiejne/racehygiejne] er den mest hensigtsmæssige og effektive vej, man kan gå for at løse raceproblemer og politiske og sociale problemer." Og som i 1922 sagde: "Det mest barmhjertige, en familie kan gøre mod et af sine børn, er at slå det ihjel."

Så Mrs. Clinton nærer dyb respekt for en tilhænger af racehygiejne?

I sin tale sagde Mrs. Clinton også, at Sangers liv og lederskab var blandt de få i hele menneskehedens historie, der havde skabt de største forandringer. Forandringer javist, men ikke til det bedre, hvis man tilfældigvis var fattig, uden borgerrettigheder, svag, farvet, sårbar eller blandt de uønskede, som Sanger havde til hensigt at isolere eller udrydde.«

HÅB FOR FREMTIDEN

Chris Smith anslog i den sidste del af sin tale mere optimistiske toner med en konstatering af, at pro-life-bevægelsen i USA er i fremgang i disse år.

Blandt årsagerne hertil pegede han på, at kvinder, der har fået abort, ikke længere fortier de problemer, de

efterfølgende har haft, men modigt står frem og fortæller om dem.

Også ultralydsscanninger spiller en væsentlig rolle i den mentalitetsændring, der i øjeblikket sker. Flere generationer af forældre har allerede haft lejlighed til at se deres ufødte barn på skærmen bevæge sig og sutte på tommelfingeren. Og de første babybilleder, forældrene tager i dag, bliver taget før fødslen. Det skaber en helt ny forståelse for, at det ufødte barn ikke blot er nogle celler, men fra begyndelsen et levende menneske.

Afsluttende sagde Chris Smith:

»Sammen kan vi bygge en fremtid på grundlag af respekten for livet. Ikke blot i Amerika, men i hele verden. Derfor har vores arbejde aldrig været mere udfordrende, vanskeligere eller mere nødvendigt.«

Apropos respekten for livet

Dette billede er taget af en amerikansk kvinde, som har haft to spontane aborter. Det forestiller Annabelle, som hun mistede, da Annabelle var 8 uger og 5 dage gammel, Billedet lagde moderen ud på sin Facebook-side for at vise andre, hvordan et barn på dette udviklingstrin ser ud.

Læg mærke til fingrene og tæerne, som allerede har taget form. På dette stadium af barnets liv er alle organer anlagt i den lille krop.

Om at respektere det ufødte barn

Professor Jérôme Lejeune (1926-1994)

Menneskets arvemasse fastlægges allerede ved befrugtningen. Det vil ingen videnskabsfolk drage i tvivl.

Hvad nogle ønsker at diskutere, er, hvilken respekt man skylder et individ på baggrund af det udviklingstrin, det befinder sig på. Skal man respektere et individ, som er 1 centimeter langt? Og hvad, hvis det er 50 centimeter langt, skal man så respektere det 25 gange mere? Folk, som gør den respekt, man skylder et andet menneske op i år eller kilogram, har ikke rent mel i posen.